MEREU AMÎNATELE DOLEANȚE ALE CUPEI

Sînt ani și ani de cînd a doua competiție — și ca ampioare și ca popularitate — din fotbalul nostru își caută făgașul. Sînt ani și ani de cînd formula **„Cupei României"** trăiește din formule îmbunătățite cu linguriță, devenind formule mixte, dar niciodată stabilizate la specificul acestui gen de competiții.

În rîndurile care urmează, încercăm să prezentăm cîteva principii — unele dispărute, altele niciodată puse în aplicare în perioada modernă a acestei întreceri — care nu pot lipsi dintr-un regulament al **„Cupei României"**, definitivat și aplicat cu strictețe, refăcut, regulament de multă vreme așteptat.

TRAGEREA LA SORȚI — CRITERIUL DE BAZĂ AL ALCĂTUIRII PROGRAMULUI. Prin însăși specificul ei, cupa reprezintă genul de competiții care oferă posibilitatea de afirmare echipelor mici. Faptul — valabil în întreaga lume — că în competițiile de cupă bariera categoriilor competiționale dispare făcînd loc pentru intrarea, sub semnul aceleiași întreceri, tuturor formațiilor dintr-o țară, demonstrează mai bine decît orice caracterul stimulativ al cupei. Așa fiind, se înțelege că — din punctul de vedere al realizării programărilor — nu se poate face nici o discriminare între echipe, apărute cu aceleași drepturi la start. De aceea, modul cel mai uzitat, cel mai logic al programărilor rămîne **tragerea la sorți.** Dar tragerea la sorți nedirijată, totală. Înțelegem că motive de ordin organizatoric împiedecă efectuarea unor trageri la sorți pe întreaga țară, din prima etapă. Dar, totuși, este cazul să se aplice, în limita județelor, acest criteriu, urmînd ca mai departe — în fazele interjudețene — să se creeze mai multe zone geografice, cum de altfel se procedează. Mai departe, în momentul intrării echipelor de C și B să se recurgă, de asemenea, la formula zonelor geografice, dar să se aplice principiul tragerii la sorți din aceeași urnă în fiecare zonă. În schimb, o dată cu participarea divizionarelor A este absolut obligatoriu, după părerea noastră, ca sistemul tragerii la sorți să se efectueze nedirijat, și nu ca acum cînd echipele de categorie inferioară sînt puse într-o urnă, iar cele de categorie superioară (Divizia A) în alta, creîndu-se nu numai un evident avantaj formațiilor de categorie superioară, dar și încălcîndu-se principiul tragerii la sorți — gen cupă — principiu care elimină orice discriminare.

CRITERIILE DE CALIFICARE CER MODIFICĂRI STRUCTURALE. Trecînd mai departe, la criteriile de calificare, constatăm că și aici multe dintre prevederile actualului regulament păcătuiesc prin aceea că provoacă evidente dezavantaje unor categorii de echipe, recurgînd la sisteme de departajare ilogice sau în afara specificului competiției gen cupă. Actualul regulament prevede că, în cazul cînd un rezultat rămîne egal și după prelungiri, se califică echipa aflată în deplasare. Pe lîngă faptul că, de regulă, din pricina tragerilor la sorți dirijate — în marea majoritate — echipele gazdă sînt formații de categorii inferioare (deci o nouă situație în care întîlnim dezavantajarea acestei categorii de echipe), criteriul nici nu face parte dintre cele specifice cupei. Cele mai multe dintre țări utilizează criterii făcînd parte tot din joc (executări de penaltiuri, prelungiri pînă la marcarea primului gol etc.). Dacă nu ținem la aplicarea unor asemenea spectaculoase și în orice caz mai juste criterii atunci — dacă tot e vorba de un principiu extra-fotbal — mai bine să se recurgă tot la sorți. E mult mai aproape de culoarea competiției — cupă și — oricum — mai drept.

CUM POATE FI SALVATĂ FAZA FINALĂ A CUPEI? Formula încercată de o bucată de vreme, în vigoare și acum, a disputării optimilor și sferturilor de finală pe terenuri neutre se dovedește falimentară ca interes al spectatorilor și, implicit, și sub aspect financiar. Observăm că, pentru actuala ediție, s-a stabilit ca semifinalele să aibă loc tur-retur iar de la anul și sferturile de finală să beneficieze de acest sistem, foarte uzitat în alte țări și mult mai aproape de scopul asigurării unei juste calificări. Exprimîndu-ne de pe acum, deci din vreme, observațiile asupra așteptatei renovări a regulamentului cupei, punem întrebarea: nu se creează oare o discrepanță între sistemele de disputare și de programare ale diverselor faze ale cupei, care — cel puțin în momentul de față — are **trei modalități distincte de desfășurare? (teren stabilit prin tragere la sorți — prima echipă ieșită din urnă; terenuri neutre; meciuri pe ambele terenuri).** Nu ar fi cazul ca din momentul intrării echipelor de A în competiție să se folosească sistemul tur-retur, astfel ca regulamentul să devină mult mai unitar, mai logic? Noi credem că da, adăugînd că în acest caz 16-imile ar trebui disputate în sezonul de toamnă.

Se va replica, probabil, că datele din calendar sînt puține; că pentru sezonul în curs, de pildă, cu mare greutate s-au găsit date pentru cupă etc. Sigur că a nega faptele reprezintă o gravă greșeală și n-am vrea să cădem în ea. Dar alcătuirea PE UN AN înainte a programului competițional ar înlătura toate aceste neajunsuri, mai cu seamă acum, cînd stabilirea unor date devenite încet-încet tradiționale pentru competițiile continentale, evită marile dificultăți existente anterior și lasă doar ca meciurile amicale să fie adaptate în funcție de programul intern.

Remarcăm că federația bulgară aplică o foarte completă fază finală a competiției, din 16-imi cupa desfășurîndu-se după formula turneului final al campionatului mondial (în 4 grupe de 4 echipe, sistem turneu, în februarie, în cîteva orașe din sudul țării, apoi sferturi de finale, semifinale și finală).

Este cazul ca întreg sistemul de disputare al cupei, în faza sa finală, să fie modificat, fie prin aplicarea sistemului tur-retur, de care aminteam, fie — eventual — aplicînd și noi sistemul turneului final C.M. care nu poate decît să ajute echipelor noastre să se obișnuiască cu rigorile competițiilor de mare dificultate, aplicate în competiția supremă. Oricum, așa cum spuneam, cupa are nevoie de haine noi, moderne, haine care să țină seama de actualele măsuri ale fotbalului nostru și să aducă, prin renovarea de ansamblu a tot mereu modificatului (parțial) său regulament, această întrecere cît mai aproape de scopurile ei.

Eftimie IONESCU

Pe opt terenuri neutre se desfășoară astăzi optimile „Cupei României". Iată programul lor (în paranteze, rezultatele din 16-imi):

BUCUREȘTI: **Chimia Suceava** (4—3 cu „U" Craiova) — **A.S.A. Tg. Mureș** (3—2) cu Chimica Tîrnăveni).

SIBIU: **Steagul roșu** (2—1 cu Petrolul) — **„U" Cluj** (2—1 cu Min. B. Mare).

PLOIEȘTI: **Politehnica Galați** (2—1 cu Vagonul) — **Progresul** (1—0 cu Oțelul Galați).

BRAȘOV: **Metalul București** (2—1 cu Dinamo Bacău) — **U.T.A.** (2—0 cu Soda Ocna Mureș).

CRAIOVA: **Minerul Anina** (3—1 cu Polit. Iași) — **Steaua** (4—2 cu Arieșul Cîmpia Turzii).

CLUJ: **Farul** (3—1 cu Chimia Rm. Vîlcea) — **Crișul** (2—1 cu Met. Hunedoara).

TÎRGOVIȘTE: **Dinamo Buc.** (4—0 cu Ceahlăul P. Neamț) — **F. C. Argeș** (2—0 cu C.S.M. Reșița).

RM. VÎLCEA: **Jiul** (1—0 cu Muncitorul Schela Mare) — **Rapid** (2—2 cu Dunărea Giurgiu).

ECOURI LA ANCHETA REVISTEI NOASTRE

PERSPECTIVELE DEZVOLTĂRII FOTBALULUI ȘCOLAR ÎN ANUL 1969

În ansamblul măsurilor stabilite de Ministerul Învățămîntului privind dezvoltarea activității sportive în rîndurile elevilor, fotbalul își ocupă locul cuvenit. Dînd curs inițiativelor și dorințelor manifestate de profesorii de educație fizică și de elevi, activitatea fotbalistică s-a înviorat simțitor în ultimul timp, atît în cadrul școlilor generale, al liceelor, cît și al unităților cu profil sportiv.

Introducerea campionatului de fotbal rezervat școlilor generale cunoaște de la un an la altul o animație și un interes tot mai crescut.

Experiența acumulată în anii școlari 1966/1967 și 1967/1968 în organizarea campionatului școlar de fotbal al școlilor generale, precum și numărul mare de școli angrenate în etapele de masă ale acestui campionat au determinat programarea pentru acest an școlar a primului campionat cu etapă finală pe țară, din istoria fotbalului în școala generală.

Considerăm că acest început se va bucura și în continuare de o atenție crescută din partea școlilor și că finala ce se va organiza în vara anului 1969 va constitui începutul unei tradiții, și nu doar o încercare. Dar, pentru realizarea acestei tradiții mai sînt de rezolvat unele probleme „spinoase" care, de data aceasta, nu revin numai școlilor.

Îmbunătățirile ce trebuie aduse „învățămîntului jocului de fotbal" — așa cum îl numește ancheta revistei „Fotbal" — nu se pot realiza în curtea de recreație a școlii și nici în cadrul jocurilor „la două porți", așezate de-a lungul vreunei străzi sau întrări. Este necesar ca elevii, școala, să aibă acces la terenurile de fotbal la ore accesibile programului de activități zilnice școlare. Altfel vom asista și în continuare la desfășurarea duminicală a unor întreceri între școli, fără o pregătire prealabilă și fără perspective.

Și în cadrul liceelor, în 1969, fotbalul va face un pas înainte. Campionatele școlare organizate atît în 1967 cît și în 1968, cu etapă finală pe țară, se vor desfășura și în acest an pînă la nivelul județului. Cele două finale organizate pînă în prezent au scos în evidență progresul realizat de școli în direcția fotbalului și nici un junior aparținînd vreunui club sau asociații nu s-a văzut pus în pericol de a-și părăsi echipa pentru a juca la școală. Ne propunem ca, împreună cu Federația Română de Fotbal, să studiem posibilitatea de a organiza și aceste campionate, anual, cu etapă finală pe țară.

În cadrul liceelor cu program de educație fizică, după aproape 10 ani de la desființarea secției de la Liceul nr. 2 din Tg. Mureș, funcționează în anul 1969 o secție de fotbal la Liceul nr. 2 din Iași. Sîntem convinși că rezultatele acestei secții nu vor întîrzia să apară și că din acest punct de vedere primul care va avea de cîștigat va fi fotbalul ieșean.

În cadrul școlilor sportive, anul 1969 reprezintă un pas serios înainte pe linia cuprinderii organizate a elevilor în învățarea elementelor de tehnică și tactică a jocului de fotbal. Astfel, numărul secțiilor de fotbal care funcționează în cadrul școlilor sportive a crescut în acest an la 16 față de 9 cîte erau în anul 1968. În prezent, numărul elevilor din aceste secții se ridică la 740 față de 340 în anul trecut.

Rămîne în atenția noastră studierea posibilităților de instituire a unui sistem competițional propriu al acestor unități, sistem care să ofere posibilitatea afirmării elementelor talentate, depistate și pregătite de profesorii și antrenorii respectivi.

Aceste cîteva premise și realizări deschid noi perspective în extinderea activității fotbalistice în rîndurile elevilor din învățămîntul de cultură generală și considerăm că o mai strînsă colaborare cu organele de specialitate ale F. R. Fotbal va oferi un cîmp de activitate mai vast, cu rezultate mai concrete.

VL. SIMIONESCU
Inspector general
în Ministerul Învățămîntului

Carnet

PUBLICUL

de ***EUGEN BARBU***

99.000 de spectatori au onorat prima etapă a acestui campionat, după statistica, și ea aproximativă, oarecum, a ziarului „Sportul". Este enorm socotind frigul acestei luni nărăvașe, socotind concurența televiziunii și starea actuală a fotbalului! Lucrul ar trebui să dea de gîndit mai întîi jucătorilor. O obligație elementară îi silește, începînd din această duminică, să readucă în tribune acea masă medie de curioși (pentru că tifosii nu intră în socoteală) pentru care fotbalul nu este decît o curiozitate la început, pe cale de a deveni o pasiune, dacă nu cumva o să decadă într-un sentiment de dezamăgire. Pentru acești **incerți** să luptăm, pentru apetitul lor față de balonul rotund ce trebuie cultivat ca o legumă pretențioasă ce se ofilește la un vînt mai tare sau la soarele arzător.

Vor avea deci protagoniștii acestui campionat mila, politetea, dragostea față de fotbal de a-i atîta, de a-i face să-și lase tihna duminicală, cățelul și purcelul personal? Vom vedea! Oricum, îmi propun să urmăresc fluctuațiile de număr din peluze pentru ca să arăt că de fapt tot calitatea jocului decide dacă facem încasări sau nu.

Și-acum, cîteva lucruri ce trebuie menționate la începutul returului. S-a instituit un trofeu pentru public, dotat cu o cupă ce poartă numele marelui jucător **Petschovschi.** Notele sînt încurajatoare. Cele mai multe orașe au căpătat **optul** care vorbește despre o blindețe suficientă și de o obiectivitate pasivă. Nota 4 a fost acordată Pitештiului pentru fapte ce nu sînt semnalate în cronici și asta e regretabil pentru că dacă un public rămîne corigent e bine să știm și noi de ce a rămas? Or fi la mijloc niscai sticle, niscai bulgări de gheață, niscai vorbe din alea din folclorul argeșean? Parcă s-ar cuveni o țîră să știm și noi. E drept că a pierde pe teren propriu și a cădea pe penultimul loc din clasament nu este o situație în care să simți nevoia de a cînta marșul triumfal din „Aida", dar tocmai aici aș vrea eu să-i văd pe **microbiști**: suferind cu stoicism și aplaudînd pe străin, lucru ce l-ar sili pe cronicar să dea un 10 martirilor! Credeți că vom trăi noi clipa aceasta? Ar fi interesant de instituit un concurs de pronosticuri pentru prima urbe care ar face mărețul gest de a-i purta pe învingătorii nelocali în triumf la gară, nu cu pietre, escortați de milițieni și așa mai departe, adică în manieră a la Dallas!

O sugestie pentru cronicari: mi se pare că ar fi obligatorie o notare specială a selecționabililor, în afara cifrelor tradiționale din dreptul numelor lor. De pildă, pentru mine Dumitrache, deși a luat notă mare pe Dinamo, nu a fost convingător. Cum scria și Chirilă într-un vesel pasaj, el a început să danseze prea devreme. Îmi plac jucătorii necrutători, cei ce nu iartă la orice scor. A înscrie cît poți și de cîte ori poți e semnul marii seriozități în fotbal. Nu e vorba de nemila pentru cel căzut, ci de o înaltă etică a exercitării talentului în orice condiții. În revelațiile săptămînii, iată un nume mai puțin cunoscut: Sărac și unul tocit puțin: Creiniceanu (dovadă a perseverenței și a ideii de a nu renunța la orice vîrstă și chiar înfrîngînd vitregiile unei boli la dragostea pentru fotbal). Aș mai scrie aici cu majuscule numele lui Dan (autor al unui gol) reintrat fără nervi și strigăte în arenă după o perioadă de desastenizare. Matache, om de ocazie la alte echipe, promite o mare carieră la **Vagonul,** unde are ocazii multe de a arăta ce știe și ce nu știe. Gîndesc cu regret la acest capitol că Răducanu a reapărut cu un 7 în circă și că bunul Coman (numai din vina lui) stă și se uită la avantajele de a fi sobru, pierzînd ca și Pavlovici în anii trecuți teren, săptămînă de săptămînă. Năsturescu, și el, strigă în urechile selecționerilor să fie luat în seamă și să nu se mai recurgă la improvizații cînd e vorba despre un post care cere o specializare. Apropos de extreme, l-am văzut pe Pîrcălab, cu poftă de joc, ceva mai plinut, cu chef de trîntă, dar, vai, stînd drept și gîndindu-ne la ce apărare melodramatică, de operetă a avut în față, parcă îmi zic să mai am răbdare. As mai adăuga atenție la Dumitru cel mic de la **Rapid** care poate să facă o carieră pe măsura lui Dumitrache și la acest capricios Tătaru II (fără fete și fără dans poate să plece pe urma fratelui său). Între altele, Sătmăreanu și Deleanu au confirmat. Se anunță un Lupulescu în formă și parcă ar trebui studiat și Mazurachis. De altfel în enumerarea formațiilor apar o serie de nume noi. Ce-ar fi ca sgîrcitul spațiu al ziarelor să vorbească mai pe larg despre calitățile sau lipsurile proaspeților sosiți în prima orchestră a echipelor noastre? E interesant de știut la ce ne putem aștepta din partea musafirilor și i-am și obliga în felul acesta să ne bage și ei în seamă. De la Arad gongurile bat solemn lui Lereter. Jos pălăria, bătrîne!

În rest: performanțele **Stelutei, Rapidului** și **Crișului** vorbesc despre o poveste complicată într-o mie și una de nopți în care Sultanul de pe Mureș, suit pe cinci perne, o să mai aibă de furcă cu eunucii.

P.S. Dobrin n-a luat săptămîna aceasta nici o notă la „Sportul" Să fie o simplă omisiune sau un fel de sancțiune?

Mai cu milă, mai cu dor...